

Benim Canım Ailem

Başkomiser Galip Hikâyeleri

Çağatay Yaşmut

Esra Türkecul ile Celil Oker'in anularına...

İÇİNDEKİLER

Benim Canım Ailem / **13**

Yabancılar / **87**

Can Sıkıntısı / **169**

BENİM CANIM AİLEM

SARIKAMIŞ, 2000

Doğu Anadolu'yu esir alan ve yılın büyük bölümünde yerden kalkmayan beyaz örtü, ilkbahar geldiğinde istemeyerek de olsa yavaş yavaş erimeye başlar, yerini canlı bir yeşillığe bırakır. Havaaların ısınmasıyla birlikte çiçekler açar, her tarafı börtü böcek sarar. Kuşlar gökyüzünde özgürce uçar. Yaz mevsimi bölgeye canlılık getirirken, hiç kesilmeyen rüzgâr serinlik katarak yaz güneşinin yakıcı etkisini azaltır. Geceleri ortaya çıkan sert soğuk ise ısırmaya devam eder.

Yine böyle ayaz bir gecenin sabahına karşı, gün ağarmaya hazırlanırken, Mümtaz rayların üzerinde yürüyordu. Bu bölgedeki rayların kontrolünden ve trenlerin kazasız belasız yoluna devam etmesinden o sorumluydu. Büyük dikkat isteyen, zor ve yorucu bir işi vardı. Raylarda meydana gelen en ufak bir bozukluk, trenin raydan çıkmasına neden olabilirdi. Bu yüzden, gözlerini dört açmalıydı. Ayrıca, kar kış demeden onca yolu yürümek sıkı bir kondisyon gerektiriyordu. Olsun. İşini çok seviyordu. Dünyaya bir daha gelse, yine demiryolcu olarak rayların kontrolünü yapmaya talip olurdu. Kırk yaşındaydı ve gençliğinden beri aynı işi yapıyordu. Gücü el verdiğince de yapmayı sürdürecekti. Issızlığın ortasında tek başına kaybolmayı severdi Mümtaz. İnsanlarla iç içe olmayı istemezdi. Çocukluğundan beri hep yalnızlığı sevmiştir. En yakın arkadaşı trenlerdi.

Yürürken doğayla bütünleşir, âdeta doğanın kendisi olurdu. Özgürce düşüncelere dalardı.

İlerideki Sarıkamış İstasyonu'nun peron ışıkları seçiliyordu. Oraya varınca, İstasyon şefi Muammer Abi'nin her sabah sobanın üzerinde demlediği çayını yudumlar-ken, sobanın yanına kedi gibi sokularak sigarasını tütürmek en büyük keyfiydi.

Demiryolunun bitişiğindeki mezarlığın önünden geçerken Fatıha Suresi'ni okumayı ihmal etmedi. Özellikle, Satılmış Ağa'nın lösemiden evvelsi gün ölen on dört yaşındaki kızı Fadime için de dua mırıldandı. Şu en baştaki mezar onundu. Huzur içinde yatsın! *Allah, onu mutlaka yanına almıştır*, diye düşündü. Hayatlarının henüz çok başında bu dünyadan göçenler için yüreği sızlıyordu.

Saatine baktı. Yarım saat sonra ekspresin Sarıkamış'ta olması gerekiyordu ama her zamanki gibi yine gecikecekti. Çünkü bugüne kadar trenin rötarsız geldiğini gören olmamıştı. Bu sabah da olmayacaktı.

Demiryolunun kenarından istasyona doğru yürürken, az ileride ağaçların arasından raylara çıkan karartıyı fark etti. Hemen kendini raylardan kenara atarak bir ağacın gövdesine gizlendi. Ulan terörist falan olmasındı! Yoksa raylara bomba koyup tren geçerken mi patlatacaktı? Rayların üzerindeki adam bir süre çevreyi kolaçan ettikten sonra tekrar ağaçların arasına girdi, biraz sonra, bu sefer iki kişi birini taşıyarak raylara çıktı. Mümtaz dikkatlice bakınca, bu iki kişinin terörist olmadığını anladı. Bunlar, Ökkeş ile oğlu Hüseyin'di. Bu saatte burada ne halt ediyorlardı, kimi taşıyorlardı? Mümtaz merak içinde ağacın arkasından olan biteni izlemeye devam ederken, Ökkeş ile Hüseyin taşıdıkları kişiyi raya yatırdılar. Ökkeş saatine baktı. Ardından raylardan aşağıya inerek gözden kayboldular. Mümtaz bir süre daha bekleyip gittiklerin-

den emin olunca, gizlendiği ağacın arkasından çıkarak rayda yatanın yanına koştu. Ökkeş'in kızı Zeliha'yı kanlar içinde buldu. Başında koca bir yara vardı. Demek ki, Ökkeş ile Hüseyin, aile meclisi kararıyla Abdullah'tan sonra zavallı Zeliha'yı da öldürmüşlerdi. Kızı raylara yatırarak suçu trene atacaklardı. Sözüm ona, intihar süsü vererek ceza almaktan yırtacaklardı. Vay kurnazlar vay! Vay katiller vay!

Satılmış Ağa'nın kızı Fadime'den sonra aynı yaşta başka bir kız daha bu dünyadan göçmüştü. Bir mezar da bu zavallı, bahtsız kız için açılacaktı! Ökkeş ile Hüseyin'in cezasız kalmaması için hemen polise haber vermeli, tanık olduğu her şeyi anlatmalıydı. Ama önce ölü kızı raylardan indirmeliydi. Mümtaz kızın kollarından tutup onu kenara çekerken, birden donakaldı.

Vay canavarlar vay!

2

İSTANBUL, 2015

Hatice, akşamüstü kocası Hüseyin'i uyandırmak için dürtünce, her zamanki gibi bir araba dolusu küfür işitti. Hüseyin taksiciydi. Gece çalışıyor, sabah eve gelip küfeyi devirip akşama kadar zıbarıyordu. Sultanbeyli'de boktan bir mahallede oturuyorlardı. Bir kızı bir oğlu vardı. Kızı on bir, oğlu on iki yaşındaydı.

Hüseyin kalkar kalkmaz sigarasını dudağına yerleştirek üzerinde beyaz atlet, tuvalete gidip işedi. Tuvaletten çıkınca çocukların odasında olmadıklarını gördü.

“Çocuklar nerede?” diye seslendi mutfaktaki Hatice'ye.

Hatice sokakta oynadıklarını söyledi.

“Yemek hazırla, birazdan çıkacağım.”

Hatice'nin de yaptığı buydu zaten. Yemek hazırlamak ve ev işi yapmak. Hüseyin sabaha kadar dışarılardaydı. Sözüm ona çalışıyordu ama sabah eve geldiğinde alkol ve sigara kokusu üzerine sinmiş oluyordu. Bu nasıl çalışmaktı? Hatice kocasına nereye gittiğini soramazdı. Sorarsa, Hüseyin onun bütün kemiklerini kırıp eline verirdi. Yıllarca dövmüştü, yine döverdi.

Hüseyin mutfağına geçip masaya oturdu. Bardağı uzattı.

“Su koy.”

Hatice söyleneni yaptı. Hüseyin önündeki yemeğe yumuldu. Yemekten sonra Hatice korka korka alışveriş için Hüseyin'den para bırakmasını istedi.

“Amına koyduğumun karısı, dün verdiğim parayı ne yaptın?” diye pis ağzını açtı Hüseyin.

Hatice ürkerek, çocuklara işportadan ayakkabı aldığını söyledi.

“Ulan iliğime kadar soydunuz beni!” diyerek parayı çıkardı, masaya fırlatıp kalktı. Giyindi, vurup kapıyı çıkıttı. Kapının önünde oynayan kızını yanına çağırdı. Kız, babasının yanına gelmeye çekinince, “Gel kız, harçlık vereceğim” diyerek kızını apartmanın içinde sıkıştırma kalkıp dudağına yumulacakken, merdivenlerden birinin indiğini işitti. Bir küfür savurup toparlandı, kız da babasının elinden kurtulup korkuyla sokağa kaçtı. Hüseyin kapının önünde duran taksisine atladı, otomobili bağırıttırarak sokakta top oynayan çocukların üzerine sürdü, çocuklar sağa sola kaçıştılar. Telefonunu çıkardı, arkadaşı Selami’yi aradı.

“Selami, bugün kahveye gelmiyorum... tamam lan uzatma! Kapat.”

Sultanbeyli’nin anacaddesinde, her zaman beklediği kavşağa geldi. Burası ilerideki alışveriş merkezine göre daha tenha ve gözlerden uzaktı. Motoru kapatıp bir sigara yaktı. Sağı solu kesmeye başladı. Teybi açtı. Arabesk otomobile yayıldı. Cep telefonunu çıkarıp Aysel’i aradı. Telefon bir süre çaldıktan sonra açıldı.

“Neredesin kız, niye açmıyorsun telefonu?” dedi sırtarak. Karşı taraftan müzik ve gürültüler geliyordu. Konuşurken bir yandan da çüküyle oynuyordu. Aysel’le konuşurken Hüseyin’in eli hep çükünde olurdu.

“Ayol hazırlanıyorum aslanım, gelecek misin bu akşam?”

Aysel’in yüklü memelerini, koca kıcımı düşününce çükü büyüdü.

“Geleceğim tabii, özledim seni.”

“Demek özledin, ayı! Hadi bekliyorum, *bye*.”

Hüseyin telefonu kapatırken, pis pis gülümseyerek, “Seni kaltak seni” diye mırıldanırken, çükü de aynı fikirde olduğunu belli etti.

Telefon çaldı. Baktı. Şevki. Canı sıkılarak açtı telefonu.

“N’aber Hüseyin?”

Hüseyin bu heriften hiç hazzetmiyordu ama eli mahkûmdu; iş yapıyorlardı, ona muhtaçtı.

“Çalışıyorum Şevki Abi.”

“Bu akşam mekâna gel, biraz konuşacağız.”

Bu akşam mekâna Aysel için gidecekti. Şimdi bu herif zevkine ot tıkamıştı! Onu niye mekâna çağırıyordu ki?

“Hayırdır abi?”

“Hayır mı, şer mi anlayacağız. Hadi eyvallah!”

Hüseyin’in bütün keyfi kaçmıştı. Acaba, Şevki iti, olan biteni fark etmiş miydi? Hüseyin bu işi tereyağdan kıl çeker gibi hallettiği için, Şevki’nin bir şeyden kuşulanmasına olanak yoktu. Ancak, birinin gidip ispiyonlanması gerekiyordu ki, bu da imkânsızdı. Çünkü Hüseyin azar azar maldan yürüttüğünden kimseye bahsetmemişti. Yine de canı sıkıldı. Motoru çalıştırıp pencereyi açtı, sigarayı fırlattı.

Beş dakika geçti geçmedi, iki apaçi taksiye bindi. On altı-on yedi yaşlarındaydılar. Hüseyin bu tipleri ilk defa görüyordu. Genelde, hep aynı sadık müşteriler binerdi taksiye ama tabii ki yeniler de geliyordu. Hüseyin’in yaptığı iş kulaktan kulağa yayılınca, yeni müşteriler düşüyordu. Bir parola vardı.

Apaçiler, “Kartal’a çek abi” dediler.

Yolda Hüseyin dikiz aynasından gençleri kesiyordu. Müşteriyse bunlar, parolayı öterlerdi.

Biraz sonra apaçilerden biri, “Şu müziği değiştirsene” dedi.

“Ne çalayım?”

“Müslüm yok mu?” diyerek güldüler.

“Var.”

Parola tamamı. Hüseyin taksiyi ormanlık bir alana çekti. Eğer hava kararmadıysa taksiyi bu gözlerden uzak ormanlık alana getiriyordu. Burada fark edilme ya da yakalanma tehlikesi yoktu. Hava karardıktan sonraysa müşteriye nereye götürdüğünün pek önemi kalmıyordu. Tenha her sokakta alışveriş gerçekleşiyordu.

Arkaya dönüp ne istediklerini sordu. Hap istediler.

“Paraları görelim gençler.”

Apaçiler parayı uzattı. Hüseyin parayı saydıktan sonra torpido gözünde zulaladığı haplardan ufak bir paketi apaçilere verdi. Sonra apaçileri Kartal Metro’sunun önünde bırakırken, “Yine beklerim gençler” diyerek uzaklaştı. Tekrar Sultanbeyli’ye dönüp aynı yere park etti. Cebindeki koca tomar parayı keyifle sayarken bir keş daha düştü. Bu seferki herifin yaşı vardı. Hüseyin için yaş maş fark etmezdi. Yeter ki parayı saysınlar. Herif zayıflıktan kadavraya dönmüştü. Saç baş dağınıktı. Leş gibi ter kokusu otomobili sardı.

“Gazla” dedi yarım yamalak.

Hüseyin para tomarını cebine yerleştirdikten sonra yine dikiz aynasından herifi keserek motoru çalıştırıp kalktı. Pencereyi sonuna kadar açtı. Temiz hava içeri dolarak leş kokuyu bastırdı. Müziğin sesini de açtı. Arabesk dayanılmaz oldu. Çalan müzik insanı rahatlıkla intihara sürükleyebilirdi. Dikiz aynasından herifi kesmeye devam ediyordu. Herif terliyordu ve yerinde kıpır kıpırdı.

“Şu müziği değiştirsene” dedi sesi titreyerek.

“Ne çalayım?”

“Müslüm yok mu?”

Hüseyin hava karardığı için taksiyi bu sefer ormanlık alan yerine, daha yakınlarda, TEM çıkışındaki تنها bir sokağa çekti. Çevrede kamera mamera yoktu. Biliyordu.

“Ne istiyorsun?” dedi dikiz aynasına bakarak.

Herif zangır zangır titriyordu.

“Kokain ver.”

“Önce parayı görelim.”

Herif titreyen elini cebine götürdü, para çıkarıp uzattı.

Hüseyin parayı saydı, eksik olduğunu görünce, kan beynine çıktı, arkaya döndü, “Bu ne lan?” diyerek gürledi parayı adama doğru sallayarak.

Herif yalvaran bir sesle, “Bu kadar param var. N’olur, mala çok ihtiyacım var. Gerisini sonra veririm” dedi.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun lan!” Parayı herifin yüzüne fırlattı.

“Çok kötüyüm, daha ucuz bir şey ver! Bonzai yok mu?” diye inledi herif.

“Bonzai’yi git sokak itlerinden al.”

Bir hışımla otomobilden çıktı, arka kapıyı açtı, herifi yaka paça dışarı çekti. “Hayır kurumu mu ulan burası! Siktir git, başımı belaya sokma benim! Bana bak! Bir yerde ötersen, seni bulur, belanı sikerim” dedikten sonra otomobilin içine dağılmış paraları toplayıp bir kısmını cebine attı, “Bunlar bana zaman kaybettirdiğin için” dedi, kalanlarını herifin üzerine fırlattı, taksiye atlayıp topukladı. Herif yolun ortasında kıvranarak kaldı.

Hüseyin’in kafası bozulmuştu. Bu herif en az iki müşteriye mâl olmuştu. Keşke bütün parayı alsaydı. Sinirle direksiyona vurdu. Saatine baktı. Şevki ibnesi aklına geldi. Canı daha da sıkıldı. Süratini artırarak tekrar Sultanbeyli sapağından girdi ama müşteri beklediği kavşak yerine pavyonun önüne çekti. Otomobilden çıkıp bir sigara yaktı. Pavyonun kapısındaki korumaya selam

verip girdi. Bir kat aşıya indi, duvarları kırmızı kadirlerle kaplı koridordan geçerken içeriden bangır bangır müzik sesi geliyordu. Mekân küçük, basık ve havasızdı. Sigara dumanından göz gözü görmüyordu. Bira ve anason kokusu mekâna çökmüştü. Masalar tıka basa doluydu. Çirkin ve tipsiz herifler masalarındaki kadınlarla gevrek gevrek gülüp içiyorlardı. Sahnedeki karı boktan karga sesiyle şarkı söylüyordu. Aysel bu karıdan sonra sahneye çıkıyordu. Şevki henüz mekâna teşrif etmemişti. Garson, Hüseyin'i görünce yanına koştu.

“Hoş geldin Hüseyin Abi.”

“Hoş bulduk” dedi Hüseyin etrafına bakmayı sürdürerek. “Aysel’e geldiğimi haber ver.”

Garson uzaklaşınca kuytuda boş bir masaya oturdu. Biraz sonra Aysel geldi. Sarılıp öpüştiler.

Aysel esmer, orta boylu, otuzlarında, etine dolgun, koca memeli, güzel bir hatundu. Şevki ve Hüseyin'in dışında kimsenin masasına oturmazdı. Çünkü Şevki'nin pavyon camiasında hatırı sayılır bir yeri vardı ve Hüseyin onun koruması altındaydı. Bu yüzden, Hüseyin'in Aysel'e asılmasına izin veriyorlardı. Garson masaya iki kadeh rakı, peynir, meyve, çerez getirdi. Kadehlere rakıyı doldurdu. Hüseyin hasretle Aysel'e sarılıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Aysel'in üzerinde kırmızı ince bir bluz vardı. Meme yarığı ortadaydı.

“Özledim seni kız” dedi.

“Demek özledin. Özlesen her gün gelirsin, ayı.”

Rakılar tokuşturuldu.

Aysel ağzındaki sakızı bir o yandan bir bu yana çevirip duruyordu.

“İşin bitince gece dolaşalım mı?” dedi Aysel'in güçlü omuzlarına bir öpücük kondurarak. “Arabayı çekeriz sahile sonra...”

“Rahat dur hayvan!” dedi Aysel gülerek. Eliyle Hüseyin’in yüzünü itti.

“Geberiyorum kız senin için. Boşayacağım karıyı, alacağım seni.”

“Bu lafları çok duyduk” dedi ve sakızı balon yapıp patlattı.

“Paraları sereceğim ayaklarının altına.”

“Hahahahaha...” diye şuh bir kahkaha attı Aysel.

“İçelim.”

Rakılar tokuşturuldu.

Sahnedeki şarkıcının sesi kulakları tırmalıyordu ama kimse onu dinlemediği için kaynayıp gidiyordu.

Biraz sonra kapıdan Şevki ile iki adamı girdi. Hüseyin, Şevki’yi görünce beti benzi attı.

Aysel, “Seninki geldi” dedi.

Şevki, masaya gelince Hüseyin ayağa kalktı.

“Hoş geldin abi.”

Şevki başıyla selam verdikten sonra Aysel’i dudaklarından öptü. Hüseyin bu harekete çok bozuldu. Bunu başkası yapsa, oracıkta oyardı ama gel gör ki, Şevki itine elinden bir şey gelmiyordu. Şevki kaba saba görünümlü, orta boylu, sakallı, tekinsiz bir herifti. Tilki gibi kurnazdı.

Garson masaya ışınlandı. El pençe durdu.

“Hoş geldin Şevki Abi.”

“Rakıyı çalıştır ulan!”

“Derhal abi.”

Şevki’nin iki adamı bara geçip etrafı kesmeye başladılar. Barmen önlerine birer kadeh rakı koydu.

“N’aber Hüseyin?”

“Sağlığıma duacıyım abi.”

“Sen nasılsın Aysel?” dedi kadının yanağını okşayarak. Hüseyin sinirden dişlerini sıktı.

“Sayende iyiyim” dedi Aysel ağzını gere gere.

“Bu Hüseyin seni üzüyor mu?” dedi Aysel’e.
 “Üzüyorsa söyle, kafasına sıkayım!”

“Yok abi. Üzmüyor. Sıkma.”

“Abi, hasılatı istiyorsan bu gece daha bir iş yaptım. Onu vereyim mi?” diyerek elini cebine atarken, Şevki eliyle gerek olmadığını işaret etti.

Garson rakıyı masaya getirdi. Rakısının suyunu doldurdu, içine iki tane buz attı.

Şevki koca bir yudum alarak kadehi yarılardı. Aysel de kadehinde kalan rakıyı bitirdi.

“Bana bak Hüseyin” dedi Şevki.

“Buyur abi.”

“Sana verdiğimiz malla hasılat birbirini tutmuyor. Elli bin lira açık var.”

“Olur mu öyle şey abi!”

Hüseyin’in başından aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Ulan, bu çakal açığı nasıl fark etmişti? Galiba bu herifi biraz hafife almıştı.

“Abi ne veriyorsan onu satıyorum.”

Oysa, daha fazlasını satıyordu. Şevki’nin verdiği her maldan biraz tırtıklayıp hasılatı cebe indiriyordu. Böylece fazladan iyi para kazanıyordu.

“Geçen gün bizinkiler seni ormanlık alanda görmüşler. Hani dedim, o gün sana mal vermemiştik, acaba kimin malını satıyor?”

“Yok abi, olur mu öyle şey. Ben senden habersiz mal satar mıyım? Şimdi hatırladım abi. Benim kayınbiraderin akli beş karış havada. Ders mers çalışmak hak getire! ‘Senin sözünü dinler, sen de bir konuş’ dediler. Bunu ormana götürüp biraz gözünü korkuttum. Nasihat filan da ettim. Arkadaşlar onu görmüşlerdir” diyerek palavra sıkıverdi. Haylaz bir kayınbiraderi olduğu doğrudu ama çocuğun ne yapıp ettiği Hüseyin’in sikinde bile değildi.

Şevki bardağı dikerken, kuşkuyla bakıyordu Hüseyin'in gözlerine.

"Haberin olsun, elli bin açık var" dedi Şevki üstüne basa basa.

Hüseyin bu pis herifi Aysel'e sarılırken görmeye tahammül edemeyeceği için, "Abi ben gideyim" diyerek kalktı.

Aysel, "Ayol nereye, daha yeni geldin?" dedi.

"Meşgul etme çocuğu, çalışsın" dedi Şevki, Aysel'e sarılırken.

Hüseyin'in içi yanıyordu. Aysel'e hasretle bakarak mekândan ayrıldı. Taksiye atlayarak patiyle kalktı. Her zaman müşteri beklediği kavşağa geldi. Kontağı kapattı. Canı çok sıkkındı. Bir sigara yaktı. Şevki'yi daha fazla yolmaya karar verdi. Hak ediyordu pezevenk. Onun kadınına sulanmak neymiş gösterecekti!

Arka kapı açıldı, başörtülü ve güneş gözlüklü bir kadın arka koltuğa oturdu. Hüseyin'in tam arkasına geçti. Hüseyin kadının potansiyel bir müşteri olmadığını tahmin ettiği için, "Ablacığım, sen başka bir taksiye bin. Ben bu gece çalışmıyorum" dedi.

"Niye yolcu bekliyorsun öyleyse?"

Hüseyin sinirle başını arkaya çevirdi ama yine de kadının yüzünü tam olarak göremeden, "Ablacığım gece gece başımı belaya sokma. Hadi başka taksiye yaylan!"

"Buralarda Müslüm çalan senden başka taksici var mı?"

Hüseyin önüne dönüp kadına dikiz aynasından daha dikkatli bakmaya çalıştı ama kadın tam arkasında oturduğu için onu net göremiyordu. Gece vakti niye güneş gözlüğü takıyordu? Mal istediğine göre, tanınmak istemiyordu.

Tam o anda, bir adam telaşla ön kapıyı açtı. Gece

ayazına rağmen ter içindeydi. Yanındaki kadın feryat figandı. Kadının karnı burnundaydı.

“Karım doğurmak üzere. Bizi hastaneye kadar götürür müsünüz?” dedi önce Hüseyin’e sonra da arka koltuktaki kadına yalvaran gözlerle bakarak.

Hüseyin, “Görmüyor musun müşteri aldım, başka taksi bul kendine birader” dedi.

“Bu saatte hiç taksi geçmiyor. Lütfen binmemize izin verin” diye yalvardı adam.

Hüseyin, “Müşterim var diyorum, kapat lan kapıyı!” diyerek hırsıyla yolcu koltuğuna uzanıp adamı itti, kapıyı sertçe çekti, vitesi bire takıp topukladı. Dikiz aynasından adama ve koca karınlı karısına sırtarak baktı. Arka koltuktaki başörtülü kadın sessizce oturuyordu. Hüseyin olan bitene hiç tepki vermeyen ve hiçbir vicdan kırıntısı dahi göremediği bu kadının gerçekten potansiyel bir müşteri olduğundan emin oldu. Mal için her şey yapabilecek tiplerdendi.

Taksiyi TEM yoluna yakın bir yerde yolun sağına çekti. TEM’den hızla geçen araçların gürültüsü iştiliyordu.

Etrafta kamera filan olmadığını Hüseyin iyi biliyordu. Bir çift far Hüseyin’in dikiz aynasından gözlerini aldı, yanlarından geçen taksinin arka koltuğunda az önce taksisine almadığı adamla göz göze geldi. Taksi yanlarından geçerek tam gaz uzaklaştı. Ortalık yine sessizleşti.

“Ne istiyorsun?” dedi dikiz aynasından kadını görmeye çalışarak.

“Kokain. Bir paket.”

“Parayı görelim.”

Kadın çantasını açtı, bir tomar parayı uzattı. Hüseyin parayı aldı, saydıktan sonra malı almak için torpidoya uzanırken boynuna sivri bir şey battı. Önce iğne batması gibi hissettiği şey, birkaç saniye sonra yerini müthiş bir

acıya bıraktı. Elini boynuna götürdüğünde, boynundan fıskıran kan ellerinin arasından koltuklara, camlara saçılıyordu. Gözleri karardı, doğrulmaya çalıştı ama gücü yetmedi. Kadın, Hüseyin'in saçından tutarak kafasını geriye çekti.

“Şişşt, sakın ol, kurtulmaya çalışma, birazdan her şey bitecek” dedi gülümseyerek.

Hüseyin'in yüzüne acıyla karışık büyük bir şaşkınlık yayıldı. Kafası direksiyona çarptığında çoktan ölmüştü.

Kadın, Hüseyin'in direksiyona düşmüş kanlı ensesine nefretle bakarken, her gece odaya gelmesini korkuyla bekleyişini, kapının sessizce açılışını, yılan gibi içeriye süzülüşünü, yatağa girdiğinde uyuma taklidi yapışını, tenine dokunurken çıkardığı sesleri tiksintiyle işitişini, hoyratça içine girirken ve ağzına verirken ruhunda açılan yaraları nefretle düşündü.

Serdar'la Sultanbeyli TEM'in bitişiğindeki olay mahalline vardığımızda, taksinin etrafı sarı bantlarla çevrilmiş, Olay Yeri İnceleme ekibi takside çalışmalara başlamıştı. Bir eleman taksinin bagajında delil arıyor, bir diğeri fotoğraf çekiyordu. Polis muhabirleri ve gazeteciler de hemen damlamıştı. Polis otolarının ve ambulansın yanıp sönen ışıkları gecenin karanlığında etrafı kırmızı ve maviye boyuyordu. Adli Tabip Ceyhun, ölümün gece saat on iki ile iki arasında gerçekleştiğini söyledi. Taksici arkadan boynuna saplanan ince uçlu bir aletle öldürülmüşü ki bu alet büyük olasılıkla buz kıracağı ya da tornavıydı. Ayrıca, torpidodan tüm Sultanbeyli'ye yetecek kadar uyuşturucu madde ve kurbanın cebinden de üç bin lira para çıkmıştı. Serdar, maktul hakkında memurlardan bilgi alırken, biz de Necati'yle bu sezon Fener'in ligdeki durumunu tartıştık. Şampiyonluk düğümünün ligin son haftası Kadıköy'de oynanacak Cim Bom derbisiyle çözüleceğine karar kıldık.

Serdar elinde nüfus cüzdanıyla yanıma geldi. "Hüseyin Demirci. Kars Sarıkamış doğumlu. Evli."

"Sabıka kaydı?"

"Uyuşturucu satmak ve adam yaralama."

Cesedin kafası direksiyona düşmüş vaziyetteydi. Necati cesedin kafasını direksiyondan çekince kirli sakallı bir yüz ortaya çıktı. Kalın kaşlar ve bıyık. Sağ kulağından çenesine kadar uzanan, çok önceden olduğu belli bir yara. Tank gibi gövdesi, kürek gibi elleriyle

kuvvetli bir adama benziyordu. Bu cinayetin uyuşturucu yüzünden işlendiğini varsayarsak, katil niye torpidodaki uyuşturucuya ve üç bin liraya dokunmamıştı? Görmemiş olmasına ihtimal vermiyordum. Ne olmuş olabilirdi?

“Ruhsat var mı?”

“Var abi. Taksi Kazım Akbaş adına kayıtlıydı.

“Herifi gidip alın. Civardaki bütün kameralara da bakın.”

Biraz sonra Savcı Hikmet de damladı. Onu bilgilendirdikten sonra dosyayı bize verdi, olay mahallinden ayrıldık.

Sabah ilk ziyaret ettiğimiz yer, Hüseyin’in Sultanbeyli’deki eviydi. Bize kapıyı başörtülü karısı açtı. Uzun boylu, zayıf, solgun ve mutsuz yüzlü bir kadındı. Adı Hatice’ymiş. Gözleri nemliydi; elinde tuttuğu kâğıt mendilden acı haberin ulaştığı belliydi. Salona buyur etti. Salonda oturan bir sürü üzgün bakışlı, başörtülü kadın bizi görünce kalktı, Hatice’ye, sonra uğrayacaklarını söyleyerek dağıldılar. Salonu ter kokusu sarmıştı. Ev havasızdı ve sıkıntılıydı. Bir kız, bir oğlan iki küçük çocuk salonun kapısında bize yabancı gözlerle bakıp içeriye kaçtılar. Salona belli ki Sultanbeyli’deki bir mobilyacıdan alınmış, ucuz çekyat koltuk takımı konmuştu. Ama duvara neredeyse sinema ekranı büyüklüğünde son model bir televizyon asılmıştı. Şu varoşların son model akıllı cep telefonlarına ve elektronik aletlere olan düşkünlükleri beni her zaman şaşırtmıştır.

Hatice karşımıza geçerek oturdu. Burnunu çekerek yerdeki halıya bakıyordu. Üzgündü ve tedirgindi. Ama üzüntüden de kendini paralamıyordu. Ellerini birbirine kenetlemişti.

“Başın sağ olsun” dedim.

“Dostlar sağ olsun.”

“Kocanın bir düşmanı var mıydı?” dedi Serdar.

“Ben bilmem.”

“Kocanın uyuşturucu sattığını biliyor muydun?” diye sordum.

Gözleri şaşkınlıktan açıldı. “Bilmiyordum. Hüseyin bana hiçbir şey anlatmazdı ki. Gece taksiye gider, sabah gelirdi. Bütün gün yatardı. Kahveye giderdi” diyerek bilgileri peş peşe sıraladı.

“Yakın bir arkadaşı filan yok mu?” dedim.

Kadının ses tonundan, verdiği net cevaplardan kocasının çevirdiği dümenlerden haberi olmadığını anladım. Çocuk doğurmak ve hizmet etmek için hayata gelmiş, hiçbir söz söyleme hakkı tanınmayan kadınlardan biriydi yalnızca.

“Selami var.”

“Nerede buluruz onu?”

“Hüseyin’le üst sokaktaki kahveye takılır.”

“Kocanın akrabası filan var mıydı?”

“Bir kardeşi var. Raşit. Hapisteydi. Yeni çıktı. Babası Ökkeş Amca. Bir de, kız kardeşleri varmış ama yıllar önce ölmüş. İntihar etmiş.”

“Nerede oturuyorlar?”

“Ümraniye’de. Hastanenin karşısındaki Bereket Market’in üstündeki apartman. Mutlu Apartmanı. En üst kat.”

Ökkeş ve oğlu Raşit’in telefon numaralarını aldıktan sonra evden ayrıлып yamuk yumuk binaların sıralandığı fakir sokaklardan geçtik. Soğuk ve gri kış sabahının kasveti yetmezmiş gibi, bu fakir mahalleler, apartmanlar, balkonlar, balkonlardaki asılı çamaşırlar beni melankolinin kucağına sürüklüyordu. Üst mahalledeki kahveyi

bulduk. Eğitimden, sağlık hizmetlerinden, iş olanaklarından yoksun bu insanların suça bulaşması ne kadar kolaydı!

Dostlar Kırathanesi yazan kahveye girdik. Ağır bir sigara dumanı karşıladı bizi. İşsiz güçsüz aylak takımı. Gürültü. Masalarda okey ıstakaları. Taş sesleri. Küfür. Koca göbekli kahveciye yaklaştık.

Kimliğimi çıkarıp gösterdim. “Polis. Cinayet Büro.”

“Hüseyin için mi geldiniz?” dedi.

“Evet.”

“Olayı duyduk.”

Etrafıma bakarak, “Hüseyin’in yakın bir arkadaşı varmış, Selami. Burada mı?”

Kahveci kapı girişine en yakın okey oynanan masaya seslendi.

“Selami, bi baksana.”

Selami önce kahveciye sonra bize kuşkulu kuşkulu baktı, ardından masayı devirerek fırlamasıyla toz olması bir oldu.

“Dur ulan!” dedi Serdar, arkasından fırladı. Bense iki adım sonra nefessiz kalacağımı bildiğim için, işi Serdar’a bırakarak, kahveciye, “Şimdi bu herif bizden niye kaçtı?” diye sordum.

“Üzerinde uyuşturucu vardır da ondan” dedi sırtarak, sanki çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

“Sen bana oradan demli bir çay ver bakalım” diyerek yeşil çuhali masaya oturdum. “Hüseyin’i iyi tanır mıydın?”

Kahveci çayı önüme koydu. “Tanırdım amirim ama Hüseyin sağlam pabuç değildi. Kimse sevmezdi onu buralarda.”

“Niye?”

“Ölenin arkasından konuşuyoruz şimdi ama....”

Ya sabır çektim.

“Takside tek tabancaydı amirim. Yani tek şoför. Geceleri çalışır, gündüzleri de kalkınca burada vakit geçirirdi. Bütün gün taksi kapıda yatarı. Taksinin sahibi ikinci bir şoför kullanmadığına göre Hüseyin iyi kazanırıyor olmalıydı” dedi manalı manalı.

“Ne demek istiyorsun?”

Umursamayan bir sesle, “Selami size her şeyi anlatır” dedi.

Yüzünde ince bir gülüş belirdi.

Biraz sonra Serdar, Selami’yi ensesinden tutarak kapıdan içeri soktu. “Hadi eyvallah” diyerek kahveden çıktım. Selami’yi kahvenin dışında, kenara çektik. Elleri önden kelepçeliydi.

“Niye kaçuyorsun lan?”

Bir tokat attım.

Serdar elindeki uyuşturucu poşetini gösterdi. “Bu yüzden kaçmış!”

“Ulan, arkadaşın cinayete kurban gitmiş, sen hâlâ okey mi oynuyorsun!” diye bağırđım.

“Hayat devam ediyor amirim.”

Bir tokat daha attım.

“Bu Hüseyin için.”

Durumun ciddiyetini kavrayınca yüzüne korku yayıldı.

“Korkma. Biz cinayeti araştırıyoruz. Bana Hüseyin hakkında bilgi verirsen, seni salarım!”

Selami söylediklerime inanmamış gibi baktı. “Gerçekten salar mısın amirim?” dedi.

Her ne kadar katil taksideki uyuşturuculara dokunmadıysa da, yine de cinayetin uyuşturucu yüzünden işlendiğini düşünüyordum. Bu yüzden Selami’nin vereceği bilgi bizi katile götürebilirdi.

“Hüseyin satmak için uyuşturucuyu kimden alıyordu?”

“Amirim söylersem, yaşatmazlar beni.”

“Ulan geri zekâlı, uyuşturucu kullanmak ve satmaktan en az on yıl yersin!”

“Amirim ben satmıyorum, kullanıcıyım.”

“Serdar, al götür bu ibneyi Narkotik Büro’ya.”

“Tamam tamam” dedi Selami.

Serdar yakasına yapıştı.

“Öt bakalım.”

“Amirim, Hüseyin malı Şevki Abi’den alır, geceleri takside müşteriye satardı.”

“Kim bu Şevki?” diye hırladı Serdar.

“Buraların en büyük abilerindendir. Ondan habersiz kuş uçmaz.”

“Şu kurulan tezgâhı iyice bir anlat bakalım” dedim.

“Hüseyin’in taksisine mal almak isteyen müşteriler binerdi. Çoğunluk tanırdı Hüseyin’i. Müşteri ilk defa geliyorsa, parolayı söylemesi gerekirdi. Parola, Müslüm’dü.”

“Hüseyin malı Şevki’den alırdı diyorsun, öyle mi?”

“Öyle amirim.”

“Bu Şevki’nin soyadı ne?”

“Dönmez, amirim. Şevki Dönmez.”

“Nerede buluruz bu herifi?”

“Mekânını bilmem amirim ama haftada birkaç kez pavyona takılır. Rüzgâr Müzikol.”

Selami’nin yanağına ufuk ufak tokatlar atarak, “Bir bok anlatmıyorsun Selami. Şimdi kalkıp pavyona gitsek, kimse ağzını açıp da bize Şevki hakkında bilgi vermez Selami. İş gücü bırakıp günlerce herifin pavyona gelmesini mi bekleyeceğiz Selami? Daha fazla bilgiye ihtiyacım var Selami. Yoksa ağzına sığacağı Selami!”

“Amirim pavyonda Aysel diye bir hatun var. Hüseyin uzun zamandır ona takılıyordu. Aysel ile Şevki’nin arası çok iyidir. Şevki’nin mekânını bilse bilse o biliyordur.”

“Nerede bu Rüzgâr Müzikol?”

“İleride TEM’in üzerindeki köprüden geçin, hemen yolun sağında. Yanında kokoreççi Asım var. Benden selam söyleyin, birer yarım kokoreç yiyin.”

“Allah razı olsun” dedi Serdar gülerek, bir şaplak indirdi Selami’nin ensesine.

“Bana bak” dedim, “eğer bu anlattıklarımı götünden uydurduysan, seni bir helaya sokar, donumu çıkartır, gerçekten ağzına sığarım.”

Serdar, “Abi sen iki gündür ishaldin, değil mi?” dedi. Selami kusacak gibi oldu.

“Amirim, kelepçeler” dedi, ellerini uzattı.

“Serdar ekipleri ara, gelip alsınlar bu ibneyi.”

“Zevkle abi.”

“Ama amirim, hani beni salacaktınız?”

“Vazgeçtim.”

Aysel’le konuşabilmek için pavyona hava kararınca gittik. Kırmızı koridordan geçerek salona geçtik. İçerisi henüz tenhaydı. Masaların çoğu boştu. Barmen bardakları siliyordu. Garson yanımıza geldi. Kimliğimizi gösterip Aysel’i sorduk. Hazırlanıyormuş. Çağırmasını söyledik. Bir masaya geçip oturduk. Kadın bizi fazla bekletmedi. Geldi, oturdu. Güzel, dolgun hatlı ama basit görünümlü bir kadındı. Üzgündü. Üzerinde kalın bir hırka vardı. Yüzünde yarım yamalak makyaj.

“Hüseyin’in cinayetini araştırıyoruz. Başımız sağ olsun” dedik.

“Dostlar sağ olsun” derken gözleri nemlendi ve birkaç damla gözyaşı yanağından süzüldü. Eliyle gözlerini sildikten sonra, “Ne soracaksanız sorun, hazırlanmam gerekiyor” dedi.

“Ne kadar acı çekse de, bir sanatçı acılarını içine gömer ve o sahneye mutlaka çıkar, değil mi?” dedi Serdar alay ettiğini hiç saklamayan bir ifadeyle.

Aysel kendisine sanatçı denildiği için çok şaşırması olacak ki, Serdar’a garip garip baktı.

“Şevki’yi arıyoruz. Nerede buluruz onu?”

“Şevki’yi tanıdığımı kim söyledi size?”

“Sen şimdi kimin söylediğini boş ver de, yerini söyle bize” dedim.

“Bilmiyorum. Tanımam Şevki’yi.”

“Serdar al bu kızı Emniyet’e götür, tık nezarete. Yarın tekrar sorgularız.”

“Beni bu şekilde götüremezsiniz. Ben bir şey yapmadım.”

Serdar kadını kolundan yakalayarak, “Yürü” dedi.

“Niye Şevki’yi arıyorsunuz? Hüseyin’i, Şevki’nin mi öldürdüğünü düşünüyorsunuz?” dedi hayretle.

“Hah, şöyle yola gel” dedi Serdar kadının kolunu bırakarak.

“Hüseyin’in takside Şevki’nin uyuşturucusunu sattığını biliyor muydun?” dedim.

Gözlerini benden kaçırdı. “Yoo, nereden bileyim” dedi.

Yüzüne yalancılık maskesi tam oturmuştu.

“Hüseyin uyuşturucu yüzünden öldürüldü. Büyük olasılıkla Hüseyin’i Şevki öldürdü. Şimdi Şevki’yi korumayı bırak da, Şevki’yle Hüseyin arasında tatsız bir şeyler geçtiyse, anlatmaya başla.”

“Şevki dün sabaha kadar buradaydı. O yapmamıştır.”

“Başkasına yaptırmıştır.”

“Benim uyuşturucuyla hiçbir ilgim yok. Ben kullanmam.”

“Derdimiz seninle değil” dedi Serdar. “Bize Şevki lazım.”

“Şevki’nin, Hüseyin’i öldürtmesi çok saçma. Hüseyin, Şevki’ye iyi para kazandırıyor. Niye böyle bir şey yap-sın ki?” dedi.

“İşin içinde uyuşturucu varsa, bu heriflerden her şey beklenir” dedi Serdar.

“Demek Şevki, Hüseyin’i öldürdü” diye mırıldandı kendi kendine.

“Kesin” diyerek gaza getirmeye çalıştı.

“Katil herif!” dedi yine kendi kendine. Tavır temkin-lilikten öfkeye dönüştü, gözleri haince parladı. “Bir şey var” dedi. “Önemli midir bilmiyorum?”

“Söyle?”

“Dün gece, burada oturmuş konuşuyorlardı. Şevki verdiği malla aldığı para arasında elli bin lira açık oldu-ğunu söyledi Hüseyin’e.”

“Sonra?”

“Hüseyin de ne mal alıyorsa, onu sattığını söyledi.”

“Sonra?”

“Hepsi o.”

“Sence Hüseyin maldan araklıyor muydu?”

“Bilmiyorum, yapmaz herhalde.”

“Şevki bu gece gelecek mi?”

“Dün geldiği için birkaç gün ortalarda görünmez.”

“Onu nerede bulabilirim?”

Tereddütte kaldığını görünce, “Senin, bize yardım ettiğinden haberi olmayacak” diyerek kadına güvence verdim.

“Buradaki garsonlar mutlaka haber uçurur.”

“Hüseyin’in cinayetiyle ilgili birkaç soru sorduğumu-zu söylersin.”

“Dudullu’da IMES Çarşı’nın arkasındaki fabrika-lar bölgesinde bir deposu var. Dönmez Nakliyat. Eğer Hüseyin’i o öldürdüyse, cezasını çeksin!”

“Eyvallah.”

O gün bir ekiple Şevki'nin deposunu bastık. Depoda kim var kim yoksa toplayarak merkeze döndük. Şevki'yi sorguya aldım.

Şevki'nin sahte çek senetten sabıkası vardı.

“Anlat bakalım Şevki, Hüseyin'i niye öldürdün?”

Gözlerinde ne endişe, ne karamsarlık ne de korku vardı. Gülümsüyordu.

“Niye öldüreyim ki Hüseyin'i?” dedi sakın bir sesle.

“Niye olacak, malını yürüttüğü için.”

“Ne malı, ne yürütmesi? Ben namusuyla ticaret yapan, haram para asla yemeyen bir işadamıyım.”

“Güzel sallıyorsun.”

“Şu mal dediğiniz yoksa uyuşturucu mu?” Güldü. “Ben uyuşturucuyu görsem karbonat zannederim” dediği anda sinirlerime hâkim olamayarak bütün gücümle suratına tokadı indirdim.

Nefretle baktı bana.

“Hüseyin'in takside sattığı malın senin olduğunu dünya âlem biliyor. Hâlâ neyi inkâr ediyorsun orospu çocuğu?” diye bağırdım.

Bakışlarındaki nefret daha da katlandı.

Duvardaki telefon çaldı. Serdar arıyordu.

“Abi, taksinin sahibini getirdik.”

“Aynalı camdan Şevki'ye bir baksın bakalım.”

“Tamam abi.”

Beş dakika sonra telefon çaldı. Açtım.

“Ne diyor?”

“İlk defa görmüş ama bence yalan söylüyor.”

“Sorgu odasına al.”

Kapıyı çarpıp çıktım, diğer sorgu odasına geçtim. İçeri girer girmez sandalyede oturan kavruk herifin suratına iki tokat çaktım. Herif sersemledi.

Zayıf, esmer, kara kuru bir herifti. Üstü başı dökülüyordu. Dişleri kefeke tutmuştu. Ayakkabılarının arkasına basıyordu. Elinde tespih vardı.

“Hüseyin’in kullandığı taksi senin mi?”

“Eee... evet” diye kekeledi.

Bir tokat daha çaktım.

“Taksilerde çift şoför çalışmıyor mu ulan, senin taksizde yalnız Hüseyin çalışıyormuş; o da geceleri. Bütün gün araba Hüseyin’in kapısının önünde yatıyormuş, niye gündüzleri başka şoför çalıştırmıyordun, çok mu zenginsin?”

“Amirim Hüseyin iyi kazandırıyordu.”

Bir tokat daha çaktım.

“Bu taksinin gerçek sahibi kim, yoksa seni sabaha kadar döveceğim.”

“Amirim valla, taksi benim üzerime kayıtlı, görmediniz mi?”

Bir tokat daha.

Serdar’a, “Bu herifi akşama kadar ıslata ıslata döv, yorulunca haber ver, ben devam ederim” dedim.

“Taksi benim değil. Şevki Abi’nin. Benim üzerime yaptı.”

“Serdar bir şeyi fark ettin mi? Bu Şevki ibnesiyle çalışanlar zora gelince herifi hemen satıyorlar.”

“Fark ettim abi. Şevki’ye söyleyelim de, içeriden çıkınca bu ibnelere cezayı kessin.”

Şevki taksiyi uyuşturucu satışları için dükkân olarak kullanıyordu. Taksiyi bu garibanın üzerine yaparak yakalanma olasılığına karşı kendini emniyete alıyordu. Taksinin Şevki’ye ait olduğunu, torpidoda bulduğumuz hatırı sayılır miktardaki malı Hüseyin’in sattığını ve Şevki adına çalıştığını ortaya çıkarmıştık. Şevki ile Hüseyin arasında elli bin lira yüzünden anlaşmazlık vardı. Bu iyi bir cinayet sebebiydi.

Sorgu odasına kapıyı çarparak girmeme rağmen Şevki'nin kılı bile kıpırdamadı.

“Sen inkâr etsen de o taksiyle içindeki uyuşturucunun sana ait olduğunu biliyorum. Bunu doğrulayacak iki şahidim var” dedim sorgu odasındaki garibanı ve Aysel'i kastederek. “Şu elli bin lira açık olayını bir anlat bakalım?”

Bunu duyunca Şevki'nin gözlerinden alevler çıktı ama hemen topladı.

“Benim ne taksiden, ne uyuşturucudan ne de elli bin liradan haberim var, hem elli bin lira için adam mı öldürtülür. Yeri geliyor, o parayı bir gecede harcıyoruz.”

Masada öne doğru eğilerek, “Hüseyin'i sen temizledin. Hüseyin'le ilişkinizin ortaya çıkacağımı bildiğin için de taksideki mallara dokunmadın.”

“Taksinin ve uyuşturucunun bana ait olduğunun belgesi var mı elinizde?”

“Uyuşturucunun belgesi mi olur geri zekâlı! Taksiyi üzerine yaptığın herif burada. Taksinin senin olduğunu söylüyor.”

“Bak komiser. Öyleyse, hiç durma beni mahkemeye sevk et. Karşıma geçip boş laflarla ağızımdan laf almaya çalışma. Bana zaman kaybettirme. Ben meşgul bir işadımıyım. Bundan sonra avukatım olmadan bir kelime etmeyeceğim.”

Şevki'yi savcıya postaladıktan sonra odama çıktım, savcılıktan Şevki'nin evinin ve deposunun aranması için arama izni talep ettim. Hava kararmıştı. Yorulmuştum. Yoğunluktan hiç bakamadığım masamdaki gazeteyi şöyle bir karıştırdım. Taksici cinayeti üçüncü sayfada yerini almıştı. Hüseyin'in vesikalık bir fotoğrafı diğer fotoğrafın altına konmuştu. ‘Taksici Cinayeti’ başlığı altında iki satırlık bir yazı vardı. Hüseyin de Taksiciler

Mezarlığı'nda yerini almıştı. Bu davayı çabuk çözmüş-tük. Gazeteyi katlayıp çöpe attıktan sonra kabanımı giydim, kapıdan çıkarken, Serdar yanında genç bir adamla odaya girdi.

Adamın cinayet hakkında anlatacakları olduğunu söyledi. Adı Nihat. Yeni bebekleri olmuş. Geçen gece karısı aniden sancılanmış, hastaneye yetişmek için apar topar evden çıkmışlar, araçları yokmuş, gece geç vakit olduğu için de sokaktan hiç taksi geçmiyormuş, caddeye kadar yürümüşler, karısı doğurdu doğuracak, kavşakta bir taksi beklediğini görmüşler. Koşarlarken onlardan önce nereden çıktığını anlayamadıkları başörtülü ve güneş gözlüklü bir kadın taksiye binivermiş. Yine de koşmuşlar, taksiye kalkmadan yetişmişler. Taksiciye hastaneye götürmesi için yalvarmış ama taksici hiç oralı olmayıp bunları almayarak basıp gitmiş. Ama Yüce Rabbi o kadar büyükmüş ki, beş dakika geçmiş geçmemiş arkadan bir taksi göndermiş. Az ileride bunları almayan taksinin yolun kenarında durduğunu, farlarının ve tepe lambasının yanmadığını görmüşler. Kadın ile taksici aracın içindeymişler. Ertesi gün taksicinin öldürüldüğünü gazetede okumuş, fotoğrafını da görünce soluğu Emniyet'te almış. Bu taksici Hüseyin'miş.

Her ne kadar Şevki şüpheli gözükse de, uyuşturucuya ve Hüseyin'in cebindeki paralara dokunulmamasından zaten kıllanmıştım. Üstüne bir de bu ifadeye göre, işin içinde bir kadın olması, otomobildeki uyuşturucuya ve paralara niye dokunulmadığını açıklıyordu. Bence olay şöyle gerçekleşti: Uyuşturucu almak isteyen bir kadın taksiye biniyor. Hüseyin ileride تنها bir sokakta taksiyi yolun kenarına çekiyor. Aralarında anlaşmazlık çıkıyor. Belki Hüseyin fazla para istiyor, belki kadının yeteri kadar parası yok ve yoksunluk krizine de girdiği

için malı mutlaka almak istiyor. Hüseyin malı vermiyor. Tartışıyorlar, kadın pundunu yakalayıp Hüseyin'i deşiyor. Sonra paniğe kapılıp kaçıyor. Hüseyin'in cebindeki paraya dokunmamasını anlıyordum, o panikte ceplerini karıştırmak aklına gelmemiş olabilirdi fakat uyuşturucuyu bırakmasına akıl sır erdiremiyordum. Yoksunluk krizindeki biri o uyuşturucuları ne yapar, ne eder alırdı.

Ya da, bu kadının derdi uyuşturucu filan değildi. Derdi Hüseyin'di. Yasak bir aşk ilişkisi. Kırık bir kalp! Öfkeli bir kadın. Öfkeli kadınların ne yapacağı hiç belli olmaz. Kadınların gazabına uğrayarak şu anda mezarlıklarda yatan çok erkek görmüşlüğüm vardı meslek hayatımda. Hüseyin'e de böyle mi olmuştu?

Öyle ya da böyle, sonuçta katil bu kadın olabilirdi.
Kimdi bu kadın?

Raşit hapisten çıkalı iki ay olmuştu. Artık zgr bir insandı o. On beş yıl yatmıştı. Ailesini namusunu kurtarmak için öldürmüştü Abdullah'ı. Abisi ve babası öldürmesini istemişti, o da emri yerine getirmişti! Yaşı küçük olduğu ve de namus meselesinden dolayı cinayet işlediği için iyi hl indirimleriyle az ceza alacağının garantisini vermişlerdi ama on beş yıl ceza yemişti. Demir parmaklıkların arkasında geçen koca bir on beş yıl! Hapisteyken zavallı veremli annesi daha fazla dayanamayıp üzüntüsünden ölmüştü. Annesinin cenazesine bile gitmesine izin vermemişlerdi.

Raşit dışarıdaki yaşama adapte olmaya çalışıyordu. İstanbul çok kalabalık bir şehirdi. Kars'a hiç benzemiyordu. Her tarafı gökdelenler sarmıştı. Raşit her sabah kendini sokaklara atıyor; belediye otobüsleriyle, metroyla, tramvayla, çoğunlukla da yürüyerek hem şehri dolaşıyor hem de özgürlüğün tadını çıkartıyordu. Babasının verdiği harlıkla idare ediyordu. Canı ne çekiyorsa onu yiyordu. On beş yıl istediğini yiyememişti. Bir gün Beyoğlu'na çıkıyor, İstiklal Caddesi'nde defalarca gidip geliyor, ara sokaklara dalıyor, ucuz esnaf lokantalarında yemek yiyor, bir meyhanede bira içiyor, güzel kadınları görünce ağzının suyu akıyor, oradan Nişantaşı'na geçiyor; gördüğü zenginlik karşısında dili tutuluyor; başka bir gün Sultanahmet, Beyazıt, Aksaray taraflarını dolaşıyor, Yedikule, Cankurtaran'ın ara sokaklarında kayboluyor; bir başka gün sahile iniyor, denizi hayranlıkla seyrediyordu.

Gece yorgun argın eve dönüp babasının karşısına oturdu.

“Yine aylak aylak dolaşmaktan mı geliyorsun, daha ne kadar böyle serseri gibi dolaşacaksın?” dedi Ökkeş sinirli sinirli.

“On beş yılın acısı öyle kolay kolay çıkmıyor baba.”

“Ne zaman iş arayacaksın?”

“Kimse iş bulamazken hapisten yeni çıkmış adama kim iş verir!”

“Fabrikaların sabıkalı çalıştırma zorunlulukları var. Depolara mepolara baksana. Ortalık inşaattan geçilmiyor. İşçi olarak gir bir işe.”

“Bakarız.”

“Abinin cenazesine gitmemekle çok yanlış yaptın Raşit.”

Raşit öfkesini bastırarak koltuğa oturdu.

“Bunu daha kaç kere konuşacağız baba. Hep aynı şeyi söylüyorsun. Ben o herifin cenazesine gitmediğime pişman değilim. Bir daha ölse yine gitmem. Bunu anla artık. Abi olarak kaç kere ziyaretime geldi? Bok gibi parası varmış. Hepimizi uyutmuş. Beni paraya en ihtiyaç duyduğum yerde, sap gibi bıraktı. Şimdi söyletme beni baba. Ölmüş gitmiş. Ama onun mezarına bile gitmeyeceğim. Mezarına tükürmediğime dua etsin.”

“Yine de o senin abin. Ölmüş insanın arkasından böyle konuşma. Günahdır.”

“Günahı batsın! Onun bana yaptıkları günah değil mi? On beş yıl yattım. On beş yıl! Karşılığı bu muydu? Abimi kim öldürdüyse ellerine sağlık. Ne iyi etmiş de öldürmüş!” Koltuktan kalktı, “Ben yatıyorum. İyi geceler” diyerek salondan çıktı.

Ertesi sabah Raşit şehir turlarına devam etmek için erkenden evden ayrıldı. Bir börekçide kahvaltı ettik-

ten sonra Ümraniye Metro İstasyonu'na girdi. Bugün Üsküdar'a gidecekti. Oradan bir otobüse atlayıp Boğaz hattından Beykoz'a uzanacaktı. Kanlıca'nın yoğurdu meşhurmuş. Yoğurt yiyecekti.

Metronun yürüyen merdivenlerinden aşağıya indi. Sabah işe gidiş saati olduğu için metro çok kalabalıktı. Turnikelerin önünde polisleri görünce tedirginleşti, polislere bakmadan önlerinden geçerek yürüyen merdivenlerden bir kat aşağıdaki perona indi. Polis gördüğü zaman kendini kötü hissediyor, mahkûmiyet yıllarına, o dört duvara geri dönüyordu. Peron çok kalabalıktı. Metronun gelmesine bir dakika vardı. Üsküdar'a kadar da ayakta tikiş tikiş gitmeyi gözü yemediği için bir sonraki trene binecekti. Kısa süre sonra tren geldi, kapılar açıldı, perondaki insan seli trene aktı, kapılar kapandı, tren hareket etti. Perondaki kalabalık azaldı. Raşit en başa, sarı çizginin önüne gelerek beklemeye başladı. Çok kısa bir süre içinde peron yeniden kalabalıklaştı. Bu şehirde ne çok insan yaşıyordu be! Raşit trene en önce binip yer kapmak derdindeydi.

Biraz sonra trenin önce rüzgârı, sonra da gürültüsü ve ışıkları gözükte. Peronda bir kıpırdanma oldu. Herkes koltuk kapma sevdasında olduğu için sarı çizgiye yaklaştı. Tren perona hızla girdiğinde yanında biri, "Raşit, Raşit" diye fısıldadı. Bu sesi işitince tüyleri diken diken oldu, başını çevirdiğinde yanbaşında başörtülü, siyah güneş gözlüklü bir kadının gülümseyerek ona baktığını görmesiyle, raylara doğru itilmesi bir oldu; can havliyle bir yerlere tutunmaya çalışırken çılgınlık koptu. Trenin acımasız darbesi çok şiddetli geldi.